

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Χ. Α. Κ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝ

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ

Ο πάτερ—Σισώης δέ ταν κόνον στὸ κέφι,
μυῦ κρατοῦσε τὴν καλύτερον συντροφιάν, ἐκεὶ στ' ἀπίκεντρο μο-
ναστῆρι, δπον πέρασα λίγες μέρες μὲ τὴν ἄδεια τοῦ Δεσπότη.

Νητικός δέ πάτερ—Σισώης δέ ταν ἀμίλητος καὶ ἀποκρουνικός·
τέλειος μεθυσμένος πάλι, δταν ἀσύναρτος, βωμολόγος καὶ ἐνοχλη-
τικός. Ήταν ἔνας καλόγηρος μεσόκοπος μὲ τὴν κλασικὴ μορφὴ τοῦ
μεθυσμού, ἀλλὰ ἔξιντος, ἀρκετά μορφωμένος, καὶ δὲ πολὺ πλαήσιος στὸ
μοναστῆρι, σωστὸ ἀρχεῖο ζωντανό· γατὶ ὁ γέρος καὶ ἀρρωστιάρης
ἡγούμενος δέ ταν καὶ ἔκμωραμένος καὶ ἀγράμματος. Γιὰ δῆλα αὐτό,
τὸ δειλινό τῆς πρώτης Κυριακῆς ποὺ βρεύηκα στὸ μοναστῆρι ἐξη-
τηρος τῇ συντροφά τοῦ πάτερ—Σισώη.

Ἡξερα καὶ τὸ δόλωμα καθῆσα στὴν ταράτσα τοῦ μοναστηριοῦ
μὲ τὴν μοναδικὴ θέα, ἀπίθωσα στὸ ἀπλάνιτο τραπέζη ἔνα μτο-
νάλι μὲ κονιός καὶ δυὸ πιτηράκια, γαὶ ἔσαμα τὴν πρώτη «φὲ ἐξ ἡρ-
δταν δέ Ζαφτούρως μὲ πλησίασε». «φὲ ἐξ ὅνομαζε ὥπατερ—Σι-
σώης τὸ γενισμα τοῦ πιτηριοῦ, δπως τὸ ἀδειασμα τὸ ὅνομαζε
εχ ἡ ση.» Ετοι μπρόσιμος σφριβα γὰ δρκίζεται στὸν ἡγούμενο διτι
δεν ἔπινε παρά «ἡ χ ἀ σ τη ἡ φ ἐξ ἡ.

Ἐλχα νά ξητήσω ἀπὸ τὸ ζωντανὸ ἀνέδο ἀρχεῖο τὴν ἔξηγης γιὰ
μιὰ χαρτινὴ εἰκόνα, ποὺν ἔλχα εῦφει στὸ βάθος τοῦ ντονταλιοῦ μου
με παράσιαση καπάς βέβηλη «ο φ ἡ λημα το ὑ μα το ες».

— Δεν ἔχω, εὐλογημένε, μοῦ εἰλε δέ πάτερ—Σισώης, κάνοντας
τὴν πρωτη χαση, μιὰ στοχαζοῦ ποιος ψά τὴν εἰλε κρύψει ἐελ :
αντόδος δὲ μιαπάνιβος δ να ν α γ ὅ σ, τὸ καὶ ποὺν τον εἰχαμε
κλεισμινον σ' αὐτο το κελλι.

— Πουός εἶνε δ ναναγος πάτερ—Σισώη;

— Δεν ἔμινες απόμα τὸ ναναγο ; νατος κιδας.

Καὶ μοὺ ἔδειξε κάτω σ' ἔνα βραχάρι πολὺ κοντά στὴ θάλασσα,
καθιεμένον μὲ το κεφάλι ἀκονιπιμένο στὸ χειρ του, τὸ Γαβρίλη
το δοκιμο τοῦ μοναστηριοῦ.

— Ήταν ἔνας φηλος καὶ πολὺ ἀδύνατος, ἔξιρετικὰ καθαρός,
χλωμός, μὲ μάτια μεγάλα καστανά, ψλιμπενα καὶ ἀπηρημένα, ἥ-
μερις και πο θιμος, ἀλλὰ ἀμίλητος καὶ απόδιτος, ώστε δεν εἰχα
εος τὴ στιγμη ἔκεινη ἀνοίξει κουβέντα μαζι του.

— Μα αὐτός, μοὺ εἰπε δ πάτερ—Σι σώης, μόνον μὲ τὸ καρφι
του κοντευταει και μού δειξε μέσα στη σιρωτη θάλασσα, πολὺ^ν
κοντά στη σιρηνά, τὸ σκελετο τού καραβινού, πού και ποιν εἰχα
ιδει δέν ἀπανται ουτε σιις γυναικες πού τὸν πολιωροϊδην παληνο-
χωριατισοε ! απο τότε πού η κακη μας τύχη τὸν ἐρριεις ἐδω τὸν
τρισκατωρατο, δε γηριζον πια να μας κοιταξον.

— Και σιν η τύχη ναθελε να βε 'αιωνη τα λογια τοῦ πάτερ—Σισώη,
τη στιγμη ἔκεινη μιὰ νέα χωικὴ φηλή, γεμάτη και ροδιμάγουνη
πέρασον ἀπό την ταράτσα και χωθήκε στὸ ἡγούμενον.
Την εἰχα ιδει και ἀλλη φορά και μοὺ εἰχα πει διτι εινε ἀνεψια
τοῦ ἡγούμενου και διτι τη λενε Βαρβάρα.

— Ο πάτερ—Σισώης ἔμεινε μὲ το στόμα ἀνοιχτό, και μὲ τα μάτια

καρδιωμένα στὴν κλειστὴ πόρτα τοῦ ἡγούμενον.

— Ήτερο διτι κοντητίζεται μὲ τις γυναικοκοινέντες και το είπα :

— Συχνά ἔρχεται στὸ θειο της ή Βαρβάρα.

— Έκον ησε το κεφάλι του.

— Αι, εἰπε, γιὰ χάρη τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι' η γλάστρα·
μηδᾶ ἔρχεται γιὰ τὸ θειο της !

— Αμ' γιά ποιον πάτερ—Σισώη ;

— Γιά ποιόν ; γιὰ τὸ ναναγο· ἀμ τι δὰ γιὰ μένα θαρθη η γιὰ
σένα ! μεθύστακας εινε κι' δημαρχος της, και τὰ σαλάβαλα—να μὲ
συμπλιᾶς κι' δηλα—τι τὰ χρεάζεται !

— Κι' αιτη λοιπόν γιὰ τὸ νανανό ! μᾶς πᾶς σᾶς ξέπεσε δῶθε
αιτές δ τρισκιτάρατος, πατερ—Σισώη ; εινε πολλά χρονια πού τὸν
ἔχετε :

— Κάμε μιὰ φέξη, εὐλογημένε, και σου λέω, δ ! στὴν πέτρα νὰ
φυτώνη τὸ άνθαντο. Τρία χονία, τρία και κάτι λιγο, υ τερα δπό
τὸ ναναγο τῆς 'Αντιγόνης, ώχριμενη μέσα, ώχριμενη. Τέσσα
τρικαΐαν ει σε πον τὴν είλη ιδη κανεις, ουτε ἀπό τοτε πα τὴν εί-
δυμε. Τὸ κύμα έφθιμε εώς ἐδῶ στην ταράτσα, η δημα ελεγες
πώς θά έθετελωτη τοὺς βραχιους· ἔγω τὸ δειλινο έλχι κατερει
γιώνα στο χωριό.

— Και ιων δέδιετε δέξια στὸ γιαλό, ἔκει ποὺν πέφτουν ἀπότομα οἱ
ἄγριοι βραχοι, για καρδιωμένη καριτω-
μενη πυραλι, μιν δέδιετε τα λιγα κάτασπρα σπιτακια τῶν φράδ-
δων, και έσακι λουύσηση.

— Έκειν δος δ κοσμος ηταν ἀνήτυχος και φοβισμένος, βάρκα
δὲν έλειπε καμία, ἀλλα τοὺς τρόμιτε δτο στοιχειο δλι νέγχανε
κατα μεγιλο καιρο θά γινη στο πελο, και συναγεμενοι στο γιαλό,
έκοιταλιν, δὲν είχαν ἀδικο· ἔνα καραβι φάνηκε κατα τη νοτια νά
παραδένη μέπο στα κυματα, δη καπετανιος κοίταξε νά ποντζαρη
κατα τη στερηά, ἀλλα δὲν ηξερε τα νερα και τόφηρε απάνω στους
βραχους· τὸ κύμα τω πονχωνε από την πρώμη, πέντε ἀνδρες και μια γιά-
τριαν μὲ τη βιργα, ἀλλα η δστρα δεν αφηνε τη φωνη νά φθαση
ώς τὸ καραβι τοὺς ελαναν μὲ νοήματα, δεν καταλαβαιναν· βάρκα
νά ξεμυτηση ἀπό τὸ γιαλό, ἀνδύνατον. Κάποια στιγμη ένας ἀνδρας
ἔπεσε στη θάλασσα, θστρα μᾶλλος κι' ἀλλος η δστρα τοὺς
εσπρωχε πέρα κατά τὸ βολη· οι φαράδες τρέχανε ἐκεινθ γιαλο
γιαλο, ἀν μορέονταν νά τοὺς οώσον.

Τὸ καράβι πότε φαίνονταν ποτε βολιαζε τὸ σκέπαζε τὸ κύμα.

— Έγω έρεξα νάρθη στὸ μοναστηριο γιατι νάχτωσε. "Αύρνοι
τὴν έπερσάμα τη νύχτα κάτω στους βραχους μη φέρη κανενα τὸ
κύμα νά τὸν γλυτώσωμε· δη ηγούμενος μόνος έμενε ἀπανω και γο-

νατιστός ἔκανε δέησι δῆλη τῇ νύχτᾳ. Τὰ ἡμερώμετα κόπηκε κάππως
ἡ δοτρία, καὶ διατὰ βγῆκε ὁ Ἰητός, οὐ θάλασσα ήταν λάδη· ἀνθρώπος
κανένας δὲν ἔπεισε δῶμα, μόνον ἔκλια, σακκιά, σίδερα καὶ πιτάγι·
τὸ καράβι, ἔχεινάρμονε πιά, σύρθηκε λιγοῦ λιγοῦ δύο ποὺν κάθησε αὐ-
τοῦ ποὺν τὸ βλέπεις, γιατὶ βρήκε ὄχηκ' κάτω εἶνε ἀμμουδιά.

Ἐπήγαμε στὸ χωρὶς δόλοι νὰ μάθωμε τίκοτε, κι' ἀν μποροῦμε νὰ βεηθῆσμε. Τέσσαρες ἀνδρες καὶ ἕνα παιδί είχαν βρεθεῖ ἀπὸ τοὺς φυράδες· δόλοι ήταντανόλ· ὅταν εἶναι ὁ καπετάνιος, ὃ ἀλλος ὁ γυναικαδελφός του, δύο ναΐτες καὶ τὸ παιδί, δο μούπος τοῦ καρδιοῦ, τούτες δὲ Γαβρίλης ποὺ βλέπεις. Τοὺς είχαν πάρει στὸ διάφορα σπιτάκια καὶ τοὺς περιποιήθηκαν πολύ. Ὁ καπετάνιος ἦταν συλλογισμένος, ἀλλὰ δέν φαινονταν καὶ ὑπερθολικά λυπημένος· οἱ δύο ναΐτες ποὺ είχαν ἀναλάβει κάπως είχαν τὴν κρυφή χώρα ποὺ γέλυτωσαν τὴν ζωὴν τους· ήταν γυναικαδελφος τοῦ καπετάνιου μόνος θρηνοῦσε τὴν ἀδερφή του· κάποτε τὴν θεωροῦσε χαμένη πιὰ καὶ παρακαλοῦσε νὰ φάξουν γιατὶ τὸ πτώμα τῆς· κάποτε παρηγορώντας πάση τὴν ἵσσος γιατὶ τὴν είχε τηλίξει μὲ μουσαμάδες τὸ παιδί, τοῦτο τὸ είχαν εὐρη λιγοθυμισμένο ἐπάνω στὸ φύκια, ἀλλὰ δχι ἀπὸ τὸ νερό, ἀπὸ καποτὸ χύτηπα στὸ κεφάλι που είχε, είτε ἀπὸ ἔντο τὸ απὸ σιδερό· για τούτο καὶ ἀφού συνήλθε ἡταν σάν χαμένος· ἐκύταζε γύρω του ἀγριεμένος, δὲ μιλούσε, ἀλλὰ ἀπὸ καιρὸ σέ καιρὸ σάν να μονγορύξει καὶ κάποτε τὸ κοριμ τοῦ πάθινε σπασμούς· τὸν ἔβαλαν σὲ μὲλα μάμαξα καὶ τὸ ἔστειλαν στὴ χώρα· ἔκει τὴν πήγαν διτερα κ' οι ἀλλοι.

Οι ψαράδες οι κακόμοιροι γύριζαν παντού μὲ τὶς βάρκες καὶ πεζοῖ στὸ γιαλό, γιὰ νὰ βρουνὲ τὴν καπετάνιστα τὴν Ἀντιγόνη· Ἡπαν γιότανδηρ, ἀρχοντοπούλα· τὸ καράβι ήταν προίκα τῆς καθώς καὶ τὸ σταρι, φορτωμένο στὸ δεδεμένας.

Κατά τὸ βράδυ τέλος κατώρθωσαν να τῇ βροῦνε· ἡ θάλασσα τὴν εἰχόντα χώσει στὸ πύκια μὲ τὸ κεφάλη· μόδια φαίνονταν ἔνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ψουστάνι τῆς σκάψαντε τὰ πύκια καὶ τὴν ἔβγαλαν· πρότη τετύπωσι τοὺς ἔκαμπαν τὰ μαλλιά τις κατέμασα καὶ γναλυτερό, μουσκεμένα ἀπὸ τὴν ύβλασσα, χύνονταν ἀρρώνας τῆς μίστη της, γιατὶ ἦταν ἀπίστομα υἱομένη· ἡ πίνεσσι δύμασι είχαν κολλήσει στὸ κεφάλι της καὶ είχαν ὀρχίσει νὰ τὴν τρῶνε· τὸ πρόσωπο της δὲν είχε κανένα χτυπημα, γιατὶ ὁ γιαλὸς ἦταν μαλαζός ἀπὸ τὰ πύκια. Τὴν τράβηξαν κλαίγοντας, τὴν ἔκοψαν καμποσα μαλλιά, ποὺ δὲν ἔκειναθαβέζονταν ἀπὸ τὰ πύκια, τὴν ἐβαλαν μέσα στη βάρκα, τὴν σκέπασαν μὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἔτηγαν στη χώρα. Στὸ μῶλο ὁ κόσμος ἦταν μαζεμένος· βρέθηκα κι' ἔγῳ ἔκει, δταν ἐπλησίας ἡ βάρκα· νόμισα πως ἔφεραν ψάρια σκεπασμένα γιὰ τὸν ἥμιο καὶ πλησίασα· δταν σήκωσαν τὴν ψάθια, θάμιωσαν τὰ μάτια μου, ἀνατορίχιασα, αλοντήτηκα· «ειλνε ἡ κατετάνισσα ἡ Ἀντιγονης μοῦ εἰλε παποιος· τὸ στήθος τῆς ἦταν λιγῷ ἀνοιχτό, τὰ μάτια τῆς κλειστά, σκωμένα ἀπὸ τὰ μακριά ματονλαδά.

Τὴν πῆγανε στὸ σπίτι ἐνὸς ἀρχιμανδρίτη, ποὺ βρέθηκε πατριώτης της· δύον εἶχε καταλύση καὶ ὁ ἄνδρας τῆς κι' ὁ ἀδερφός της γενεύτηκαν ὅν γυναῖκες τείς γειτονιᾶς και την κλωπήνες δύο καλόγορης καὶ τρεῖς γερόντισσες τὴν ἔδυσαν, τὴν ἔτυναν και τὴν ἐστόλισαν· και εἶχαν νά πούν υπετέρα γιὰ τὸ Ανταπόστολο κορμί της και τὰ πλούσια κεντημένα ἀπόρροδονχα της.

Τα κοριτσιά της γειτονιάς την έσκεπασαν μὲ λουλούδια, κάθησαν υπέρωρα γι' αρχισαν τα μουρούγια ποὺ σου σπάραζαν τήν καρδιά.

Οι ἄνδυες θύμωσαν μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ τὸν ἀδερφό της, ποιήσαντες εἰκόνα χρο-ῶν, πεντάμοιρη ἔκει, νὰ πνιγῆ καὶ ὑπεροχθόνιας καὶ φωτογραφία μὲ τὸ πτώμα καὶ μπῆκε (τὴν μέσην κι' ἀρχαιμανδρίτης μὲ τὴν κουλιά του.

Στὴν κηδεία τῆς ἀκολούθησε δόλος ὁ κόσμος καὶ λίγοι ἔμειναν ἀδιάκοντοι.

Οἱ χωράπιτσες ἔδω μάζεψαν τὸ σιτάρι ἀπὸ τὴν θάλασσα τὰ πλύναντα, τὸ στεγνώσαντα καὶ τὸ κάμαντα ψωμί· καὶ διέλεξ κάμαντα μνημόσυνο τῆς καπετάνισσας ἀπὸ τοῦ δικοῦ τῆς τοῦ σιτάρι, τὸ γεωραϊκόν· ζικο. Σὲ λίγο ἐφυγε ὁ ἀδερφός της καὶ οἱ γαύτες· ὁ ἄνδρας της ἔσωνε κάμπουσο, γιὰ νὰ κανονίσῃ τὴν ἀσφάλεια· τὸ περιποιήθηκαν στὴν χώρα, ἐπιαστε φίλιες, κουμπαριές, καὶ στὸ τέλος ξυναπαντρεύθηκε.

Μόνον δο μουτσος δο Γαρθιλης δε γιατρεύτηκε άπο τη πληγή του την σωματική και την ψυχική έμεινε πολύν καιρο μισοπάλαισσας τότε μας τον έφεραν έδω στο μοναστήρι τον έκλεισαν στο κελλί πού κάθησαι και δη γογύμενος τού διμιήζε τονδ έξοχισμούν. Με τα διαβάσματα και με τον καιρο συνήθε και τότε θέλησε νό μελνή στο μοναστήρι και τόν κάμψε δοκιμη

Τον καιρό της τρέλλας των μας; δηγήθηκε δέν έξω από είνες άλλη θινή ή πλαστή, και την ίστοριά του μά την Ἀντιγονη την καπετάνισσα. «Ηταν γειτονόποια στο νησί τους και άπο μικρά είχαν άγαπη άσθμα» αυτή ήταν ένα δύο χρόνια μεγαλύτερη άπο τη Γαβριηλή, άλλα μαζί πηγαναν στο σχολείο, μαζί παίζανε, και δύο πρωχωφυουσαν στην ήλικιά τόσο ή άγαπη την άγοριού γίνονταν πιο φλυγερή, χωρίς δύος, και να την νοιώθη σαν έρωτική. Τήν έννοιαν ότι τέλια μοναν δύνατον άκουσαν δια την Ἀντιγονη, την παγετούσαν.

Ἐπλαστική μονάς σταν ακόρυφα στην Αντίγραφη την μανιτερούν.
Ἐπλαστική μονάς νά την πάρω, ἀρχοντοπούλα αὐτή και μοναχοκόρη, αὐτές φτεωχὸ ψαρόπουλο, δέν είχε καρμία. Τοῦ φάνηκε δύμα

πώς πόνεσε πολὺ μόνον γιατί της ἔδιναν ἄνδρα ήλικιωμένον και χηρευάμενον, τοῦτον τὸν καπετάν-Κυριάκο.

Ἐτσι μάτι μέρα πον ὁ Γαβρίλης κυνηγοῦσε χταπόδια στὸ γιαλό μὲ δόλωμα τὰ γυνάκια του ποδιά καὶ ὅπλο ἔνα μαχαλί, σάν τὴν εἰδὼν να περνά ἀπὸ τὸ μῶλο στὸ μπράτσο τοῦ καπετάν-Κνημάκου, τοῦ ζήθε γιατί πρώτη φορά σαν ζάλη κι' ἐπεσεις μέσα στὴν θάλασσα, δύνον, ἀν δὲν τὸν πρόσθιαν αν, ἡ θά πνιγονταν ἢ τὸ χταπόδιο πον είχε καλλήση στὸ ποδάρι του, θά του βίξαινε τὸ αἷμα, καὶ θά γλυτωνε.

'Αποφάσισε τότε για νά μή βλέπη νό μηδή σε μιά τράπτα πού πήγαινε το ψάρια στὸν Πειραιά, ἵσσαν ίδη κόσμο και λησμονήση τὴν 'Αντιγόνη' τὸ θέλησε κ' ὁ πατέρας του, πού κάτι μυσῆσαν ἀπὸ τὸ πάθος του. Τέσσαρες μῆνες ἔμεινε στὴ τράπτα, πηγαινοῦσθε στὸν Πειραιά και στὴν 'Αθήνα, μᾶ τοῦ κάκου' κάπονταν-κάπονταν καμιά τοῦ φαίνοντα πάο δύσκολες μὲ τὴν 'Αντιγόνη' εἶτε στὸ πρόσωπο, εἴτε στὸ ἀνάστημα, εἴτε στὴ φωνή, ἀλλὰ δέν ήταν ή 'Αντιγόνη. 'Οταν τελείωσε τὸ καλοκαιρινὸν ἡγος στὸ νησὶ του. 'Εκεὶ ἔμαθε δι τὴν 'Αντιγόνην ἐστεφωνώθησε μὲ τὸν καπετάν-Κυριάκο, και τώρα λείπαντε στὴν 'Αθήνα' τοῦ ήρου πάλι σῶν τρέλλα, και μέρα μὲ τὴν ἡμέρα ἐλυνωνε τώρα δὲ μποροῦσε πιά οὐτε στὸ σπίτι της νά πηγανή πότε-πότε, γιατὶ ὁ παλικόκοσμος ὄλο και τὸ μυσημούχες και ή μάνα τὴν 'Αντιγόνης ποι ἀλλοιε τὸν ἀγαποῦσε, τοῦ φέρονταν τώρα ψυχρά και καταφρονητικά.

Τότε πήρε τὴν τρελλὴ ἀπόφασιν νά μι ιδούστος στὸ καρόβι του καπετάν· Κυριακούν, που όπως θάκνει τὸ πρώτο τεθέδι μὲ τὴ νύψη μαζὶ καὶ τὸν ἀδερφό της, για νὰ τὴ βλέπει. "Ἐλεγε μέσα του πώς καμμιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ τὸν ἄναψε ἡ ζῆλεια, θὰ μποροῦσε νὰ πέσῃ στὴ θάλασσαν καὶ νά γλυτωστε μά για πάντα. 'Ἀλλά' — πρᾶμα πολὺ παραξένο — μέσα στὸ καροβί ένθη τὸν ἔβλεπε γονατία ἀλιών, ἐνώ αυτὸς ήταν δύσλογος της, δεν τὸν ἐπιστεκε καμμιὰ ζῆλεια· ήταν ζωστικός εὐνυχισμένος πού τὴν ἔβλεπε, που τὴν αἰσθάνονταν νά τὸν φέρνεται σᾶν σὲ μικρότερον ἀδερφό, καὶ ἐτοι σᾶν νά περίμενε ἀπό μιὰ μέρα σὲ ἀλλή πώς θὰ γινη δική του. Τὸ μόνο τον βασανιστήσιον ήταν η ἰδέα δι τὸ ὅ ανδρας της δεν τὴν ἀγαπούσσος δοστῆς ἀδειές τὴν είχε πάρω γιά τὰ πλούσιτη της καὶ γιά νὰ κάμψε το κεφάλι του, ἀλλά δεν τὴν ἀγαποῦσε.

Βεβαιώθηκε γιά τούτο ὁ Γαβρίλης μιὰ νύχτα στὸ Δεδεγάτη που εἰδὲ τὸν καπετάν-Κυριάκο στὸ καφεσταντάν μὲν μιὰ παληγούνωνικα στά γόνταν τα. Αὐτὸν ἦταν τὸ μαρτύριον τοῦ Γοβρίλη, ἀλλὰ στὸ βάθος αὐτὸ καὶ ἡ παρηγοριά του νότι βεβαιώνεται περισσότερο δι τοὺν μόνον ἀντὸς ἀγάπηστον ἀληθινὰ τὴν Ἀνιγόνη. Καὶ πάντα εἶχε τὴν ἀρδι-
στὴ προαισθῆσι πώς μιὰ μέρα ἡ ἄλλη, μὲν ἐναν τὴν ἄλλον τρόπον, αὐτὸς ς μείνη ὁ μοναχὸς καὶ ἀφισταμένος προστάθης τῆς ώρας ἔκεινης γνωνι-
κας. Καὶ ἀπάνω κάπως αὐτὸ ἔγινε στὸ ναυάγιο.
Ο ἄνδρας της πρῶτος, διταν ἀπλέπιστακα πόλεις θό-
γλυτών τὸ καράβι, ἐπεσε στὴν θάλασσα καὶ βρήκε
κε ζωντανὸς στη στεργά, υπερο οι ναυτες, και
τελευτικὸς ὁ ἀδερφός της, ποὺ φαντάσθηκε ὅτι θό-
την ἐγλυτωνε, ἀν τὴν ἐτύλιγε μὲ τοὺς μουσαμά-
δες.

Οἱ δυοὶ τῶν τῷρα, στὸ στόμα τοῦ χάρου, πιάστηκαν ἀπὸ τὸ μεγάλο κατάρτι ἀγκαλιασμένοι καὶ πλάιαβαν μὲ τὰ στοιχεῖα.

Καποια στιγμή του ἥρθε τοῦ Γαβρίηλή ή ἵδεα νό^ν
ἀνεβύθη στὸν κόρψον, δύον λιγάντερο οὐά^ν τοὺς
φύλανταν τὰ κώματα^ν τὴν ἀφῆσαι για λέγο καὶ θηληστή^ν
νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ καταρτι, για νὰ τη σύρη κι' αὐτή ὡς τὴν
κόφωμα. 'Η Ἀντιγονή νομίσε πῶς την ἀΐνινε για νὰ σωθῇ αὐτος,
και μὲ θονύνος ἀπέτιπτοικος τοῦ εἴπε.

— Καὶ σύ, Γιβρίλη μου, καὶ σύμ' ὁφίνεις; μ' ἀφίνεις ὡς καὶ σὺ ἄκοια πυοῦ...

Πήδησε σύμεσως κάτω καὶ τῆς εἶπε :

— "Όχι έγώ, 'Αντιγόνη μου, όχι! ο ἄνδρας σου σ' ἀφησε, ο ἀδερφός σου σ' ἀφησε, μά ο Γαβριήλης σου δὲ θὰ σ' ἀφίσῃ ποτέ 'Αντιγόνη μου.

Καὶ ἀγκαλιαστήκανε πιὸ σφιχτά, γιὰ νὰ μὴ τοὺς χωρίσῃ ή θά-

λασσα, οὗτε στὴ ἡών οὗτε στὸ θάνατο.
Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔνα κῦμα, τρομερώτερο ἀπ' ὅλα τοὺς ἄρπαξ
ἀπὸ τὸ κατάστρωμα.

Ἐκεὶ ποὺ πέσανε ἄγκαλιασμένοι ἀκόμα στὴ θάλασσα, τοῦ ναύτη τὸ κεφάλι κάπου κχύπησε σε κάτι πολὺ σκληρό, ἵνως οὐ βράχος ἴσως σε σιδερό η σε ἔνιο μὲ καρφιά, καὶ λιγοθυμητε. Ὡς θάλασσος τοῦ τὴν ἄρπαξε τότε ἀπὸ τὴν ἄγκαλιά του καὶ δὲν τὴν εἶδε πι

οὔτε ζωντανή οὔτε πεθαμένη.
Καὶ καλὰ καλά μόνιμα φύνεται, πώς δὲν πιστεύει ἀκόμα διτὶ ἀλλι-
θινά πενθεῖ τὴν Ἀντιγόνην, γιὰ τοῦτο κατεβάνει καὶ κάθεται ἐκεί
στὸ βράχο καὶ σάν γὰ τῆς μιλάῃ μέσα στὸ καράβι, σάν νὰ τὴν πε-
ριμένη νὰ βγῆῃ ἡ κάν νὰ τοῦ φερεῖ τὸ κυμά την νεκρό της κοριμ-
γιατί, δῆτας ἡ σαν δαλασσόμενος πολὺ καιρὸν ὅπερα ἀπὸ τοῦ κανα-
γιο, οὔτε τοῦ εἰπαν οὔτε ζήτησε νά μάσθη τίποτες γιὰ τὴν ταφή

της στή στεργά. Μά ωστε και είνε ἀκόμα στά σωστά του ὁ κακομοίης. «Αὐτὸν ἡ τάναι στά σωστά του, εὐλογημένες μου, θὰ περιφρονούσαν αὐτὸν τὸ θεοκυπορωτή Βαρθόλα, ποὺ κάνει σάν ζουρδάνη απὸ την ἀγάπην του! Στὸ σπίτι της τον είχαν πρωτόπατές ἀναίσθητον και ἀμέσως τὸν ἐρωτευθῆκε· καὶ ἀπὸ τότε ποὺ τὸν ἔφιραν στὸ μοναστήρι, κάνοντας νὰ διώξουν τὶς κότες μας και διδώνομεν τὴ Βαρθόλα· ως καὶ ὁ ανδρας τῆς ὁ μεθύστακας της ἀπόφασης και την ἀφίνει νάτην κιολας, νάτην τὴν ἀνάθεματοςμένη πάτε στε

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. A.

Απορατητη σε κάθε κοσμική συγκέντρωσιν, υφος τρέξ-άμπρεσσε προκειμένου να συνομιλήσῃ ή να προϋπαντήσῃ μέλη τού διπλωματικού σώματος και διανύπορων εἰς τοὺς ίδιους ανθρώπους μη ἀνήνταντος εἰς τοὺς πολιτεῖς κύριοις. Εκτάκτως ἐνετέλεκτυντο καὶ ταλέντο μουσικό ἀναγνωρισμένον, φανατική θιάσωτης συναυλιῶν καὶ ἐπὶ τῆς δεξιώσεως κάθε παρειαδύνοντος μουσικής ἔχοχτος. Ντύσιμο μᾶλλον ἀκαθόριστον παρ' ὅλον ποὺ προϋποθέτει προστάθεια γιὰ καταφανή ὑπόδειξη ἐκόλ-σόμπρε, ύψος κατηρισμένον σνόμπ.

* Η Μοντάιν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γκάροντεν πάροτν τὴν παρελθοῦσαν Τριτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Λ. Κωνσταντινίδη, θαῦμα κομψότητος, ή Δις Κωνσταντινίδη μὲ τουαλέτα θαυμασία ρόζ.

— Θραῖα διακοσμημέναι αἰθουσαὶ, εὐδύχωδοι βεράντες περιτριγυρισμέναι μὲ τριανταφυλλές ρόζ, κιτρίνες, κόκκινες συντελούν σὲ γενική εύχαριστησ.

— Μία ώραια ἐμπνευση είνε νή τοποθέτησις τέλει-μπάντ στὸν κῆπο σ' ἓντι κιόσκι γραφικώτατον σκεπασμένο μὲ κάτι περθερού καὶ ώριότατο λουλούδια μώβι καὶ κίτρινα.

— Καθίσματα ἀνάπαυτικά στὸν αἴγα καὶ στὶς βεράντες καὶ τραπέζια στρωμένα μὲ ἀνθιμένα τραπεζομάνδηλα καὶ παντοῦ ὡς διὰ μαγείας ἀναψυκτικά, παγιμένα φρούτα, παγωτά καὶ ἄλλα λεπτεύλεπτα τεφιλαργύνα.

— Πολλές τουαλέτες σέξιες προσοχῆς καὶ εύμενων κρίσεων. Μερικές ἔξι αὐτῶν δόκοντο ότις Δίς Λίλας Λουζίδη—έξι 'Αλεξανδρίας — κοριστιστασία χαριτωμένη καὶ φυσιογνωμία γλυκυντάτη, μὲ τουαλέτα δύσενθετη λόγῳ ἐμπνεύσεως καὶ ἐκτελέσεως λευκῆ κρέπ-ομαντινέλαιον είδος τουνίκ, διακομούμενη μὲ τοία τέσσερα ἀπάρτευτα εἰδῶς: παννάκι ἀπὸ λεπτότατο βολάνι ἀπὸ κρέπ ωμανίν εἰσίσης λευκά μὲ πουά μπλε μαριών, μεγάλη καπελίν λευκή. Ἀλλη ἐπιτυχῆς σύνθεσις καὶ τουαλέτα τῆς Δίς Ρένας Δ. Μετάξι ἀπὸ δαντέλλες «Μαλίν» ἔνανθόχωμας καπελίν ἀπὸ ψάθα ρόζ, λουλούδια στὴ μέσην ρόζ περού, κ. Ἀποστολίδη καλλιτεχνικό φόρεμα ἀπὸ μπέτς καὶ μαϊόη δαντέλλα καστέρινο καπέλο μπέτς καὶ μαϊόη ψάθα. Δις Μ. Φερεντίνου κουκλίστικο ντύσιμο καὶ σιλουέττα ζηλευτή φόρεμα ἀπὸ φυσική κρέπ ωμανίν πολύπτυχη φούστα ποὺ κατελήγειν σὲ μπροτερὶανές καπελίν ρόζ.

— Προστοιμάζεται γιὰ τοὺς 'Αθηναίους μιὰ εὐχάριστη ἐπιπλήξι, ένα ιπάθιον ντάνσιγκ καὶ ἀπομιμησιν τῶν γκάροντεν-ρούνφ τῆς 'Αμερικῆς, μιὰ ταράτσα περικυκλωμένη μὲ τοία τέσσερα ἀπάρτευτα εἰδῶς: οὐτας εἰπεῖν ἀπὸ λουλούδινα παρέπει διποὺ θά είνε τοποθέτημένα ταπέζια καὶ πολυθρόνες γιὰ θεατάς καὶ στὴν ταράτσα τὸ τερούλιν τοῦ χοροῦ. Ἡ ἀμφιθεατρική κατάπανες τοὺς ὀντωτέρους ντάνσιγκ θά είνε λίαν ἐπικερδής γιὰ τῆς κομψές 'Αθηναίες διότι ἔχει τῆς τέλειας δημοφανήσεις δροσιάς, θά διακρίνωνται καὶ η τουαλέτες των.

— Ή κοῦρσες τῆς παρελθοῦσας Κυριακῆς ἔκτο; τοῦ ἐνδισφέροντος τοῦ γκράν-πρι εἰλίκην καὶ τὸ ἐνδισφέροντα παλετεύνων, ένας συναγωνισμός κομψότητος, ἐπικαίριότητας, καὶ καλαίσθησις.

— Παρ' ὅλην τὴν πληημέρα τῶν ἐμπορικῶν μουσελίνων καὶ κρέπ-οντεύν, δό τόνος τοῦ πολιτικού τῆς Κ. Κατης Πλαγκάλους φόρεμα καὶ μαντώ ἀπὸ σιφφον μπέτς-ροζέ, ἐργασμένο μὲ πιέτες λεπτές, καπέλλο μικρό ἀπὸ ψάθα καὶ μεταξύτο στὸν ναυαγό.

— Ή ροδομάγουλη χωρική εἰχε βγῆ ἀπὸ τὴν πίσω πορτοπούνα τοῦ ἡγούμενού καὶ σάν ξακάδι κατέβαινε τὰ βράχια διτάνθεισα στὸ δοκίμιο, τοῦ ἔβαλε τὸ χέρι στὴν πλάτη καὶ σάν κάτι νά τούλεγε στ' αὐτή. Εκείνος ὅργα τῆς ἔκαμε μὲ τὸ χέρι νόημα, σάν γα νά τον ἀφήσῃ ἥσυχον.

Γάλ νά φύγη ἀπὸ τὸ μοναστήρι ή Βαρβάρας ήταν ὑποχρεωμένη νά περάσῃ πάλι ἀπὸ τὴν ταράτσα μας.

Ἐπέρεσσας σάν σαίτα, χωρίς νά γυρίσῃ σὲ μᾶς τὰ μάτια της.

— Ο πάτερ-Σιώσης ἀναστέναξε :

— 'Αρ' οἶτε μας, Εδα, καὶ μᾶς μιὰ ματιά, λυπήσου μας καὶ μᾶς μιὰ φορά· μηδὰ ήμετς δὲν είμαστε νανάγια! Κάμε μιὰ φέτη, εὐλογημένη, νά πάνε τὰ φαρμάκια κάτω.

A. K. Τραυλαντώνης

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

• Ο Λεβύν γράφει σ' ἓναν ποὺ δὲν τοῦ ἔστειλε τὰ χοήματα ποὺ τοῦ ξήγησε, καὶ ποὺ τοῦ εἰπε ὑστερα διτὶ δὲν τοῦ τί δίνει γιατὶ είνε διπατεών.

• Ποιός υπερέχει στὴν ἀρχῇ νὰ δώσῃ αὐτά τὰ χοήματα στὶς 15 τοῦ μηνός : Σειζ. Ποιὸς δὲν ἔκρατησε τὸ λόγο του ; Σειζ. Ποιὸς ἐν τοιαύτη περιπτώση είνε ἀπατεών ;

***

Τὸ συνοικέσιο μεταξὺ τῶν δύο μελλόντων πενθερῶν.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, δὲν μπορῶ νὰ δώσω στὴν κόρη μου προσόστεια ἀπὸ πενήντα χιλιάδες φράγκα προσίκα.

— Λημονεύτε, κύριε Κότη, τὴν μικρὴ περιπέτεια τῆς κόρης σας μ' ἐκείνον τὸν ἀξιοματικό.

— Ας τίς κάννουμε ἔξιντα.

— Θά ἔπειτε νὰ λάβετε ύπ' ουρανού μεταξὺ τῆς οίκογενείας σας δὲν είνε πρώτης τάξεως.

— Τέλος πάντων. *Ας γίνεται ἐβδομήντα πέντε χιλιάδες ή προίκα.

— Καὶ ἂν ήθελα νὰ μιλήσω γιὰ τὴν οίκογενεία τῆς συζύγου σας...

— Σᾶς παρακαλῶ. Δίνω ἔκατον χιλιάδες, ἀλλὰ οὔτε ἔνα φράγκο περισσότερο. Τώρα ἃς μιλήσουμε καὶ γά τὸ γαμπρό.

— Είνε περιττὸν κύριε. Κατεβαίνω ἀμέσως στὶς πενήντα χιλιάδες.

***

Ο καταστιματάρχης στὴν ὑπάλληλο.

— Δεσποινίς, ἐμαζήσατε ἀυθαδάσ σ' αὐτὴν τὴν κυρία. Παρηκολούθησα ἀπὸ μαρνά τὶς χειρονομίες. Πρέπει νὰ ξέρετε διτὶ παντοτείς εἶχον δίγη.

— Τότε, κύριε, σᾶς ὑποβάλλω τὴν παραίτησή μου διὰ λόγους ἀσφαλείας.

— Γιατί ;

— Γιατί αὐτὴ η κυρία ἔλεγε διτὶ ἐκείνος ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ μαγαζί είνε ληστής.

***

ΘΕΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Κάποτε, ἔνας 'Αθηναῖος συνήντησε στὸ δρόμο τὸν Διογένη.

— 'Απὸ ποὺ ἔρχεσαι ; τὸν ἔρωτησε.

— 'Απὸ τοὺς 'Αγώνας, ἀπήγητον ὁ φιλόσοφος.

— Καὶ ήσαν πολλοὶ ἀνθρώποι ἐκεῖνοι ;

— Θε ε α τ α ἐπήγορον πολλοῖ, α ν υ ω π ο ι ο μικροίς ουδείς, ἀπήγνητον δι τοιγένης.

Ιδιο τόνο γαρνιτούμενο μὲ φανταικὺν διαιωνισμῷ, Δις 'Ανδριτσάκη μὲ φόρεμα ἐντελῶς 'εκόδι σύμπον μὲ πλεύρα μικρὰ βολάνι φελιασμένα λευκά, καπελίν ἀπὸ ψάθα ἔξωταικη μπλε-μαριών καὶ ἀστροη, Δις Ρενιέρη—έξι Μοσσαλίας—παριζικού σύνολον ἀπὸ μετ-ντε-σίν κονκίνο ἀστακοῦ, είδος τέλματο μὲ «ντεγκρέσην» ντεγκραντέ, ζώνη γκρί πονέντ, καστόρι, γκρί, καὶ λουλούδι στὸν διπό μικρά βολάνια, καὶ ζούντα ποταμού μὲ βολιστούς καὶ ζούντα πατάρας καὶ μεταξύτο στὸν κόρινθο, γάριτα σουέντες γκρί, κ. Ρούσου μπέτς τουαλέτα γαρνιτούμενη μὲ βολιστούς καὶ ζούντα μπάν κόρινθος τούτων καὶ μεταξύτο στὸν κόρινθο, γάριτα φαρμάκωμη, Δις Βεζανήν γκρί-μπλε σύνολον χαριτωμένο, Δις 'Αραβαντινοῦ γκρί άρχαν φόρεμα καὶ καπέλλο, Δις Συνεσούν ξωρέζετοοζέπ-πατέρης, έργασμένη δῆλη μὲ λεπτές πιετες, μαντώ ἀπὸ ζωρέζετοο γκρί καὶ καστόρι γκρί, ένα χωσάνθεμον ἀπὸ ρόζ μουσελίνινα καρφωμένο ἐπάνω στὸ πατάρο, ἐπανελάμβανε τὴν νότα τοῦ ρόζ.

— Τὰ δύο κυριώτερα στάνσιγκ τόρο μὲ τὰς ζέστες ειδούσακοντα στὶς δόξες των, κάθε βράδυ γεμάτα κοσμικῶν τύπων 'Αθηνῶν καὶ Πειραιῶν. Στὸ ένα ἐν τῶν δύο στάνσιγκ ἐπικρατεῖ βραδυνὸν φόρεμα, κοκέτικο ντύσιμο σύνθικο μὲ τὸ δώρατον περιβάλλον, οι θαμώνες τοῦ ἄλλου ττάνσιγκ είνε καθηρίσεις ντύσιμο σπόρο, καὶ ἡ πειραστήσεις κυρίες καὶ Δεσποινίδες είνε ἀντιασθητικές μὲ φορέματα ἀτημέλητα καὶ ἀκαλαισθητηκές.

* Η Μοντάιν

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,,

ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ

ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν περιεχομένων τοῦ φύλλου αὐτοῦ καὶ η πυματώπεια καμπάνια

“ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο ΠΡΩΤΟΣ ΣΛΑΣ ΕΡΩΣ,,

Μὲ ἐπιτυχεῖς γελοιογραφίας τοῦ κ.

Καστανάκη

Απαντοῦν οἱ κ. κ. Δ. Καμπούρογλους, Ν. Λάσκαρης καὶ Τίμος Μωραΐτης.